

Scénář – MILENA GRYSOVÁ

00:01:50 – 00:02:05

Mě vzbudili rodiče. Maminka byla oblečena v černém, plakala: „Teď říkali - začíná válka“, protože nikdo nevěděl, co bude. My děti jsme si z toho moc nedělaly, protože jsme to nechápaly.

00:06:37 – 00:06:52

Pocítili jsme změny, až když tatínka vyhodili z té práce, a potom největší změna byla, když musel odejít aji z té Ostravy a museli jsme se odstěhovat úplně z města.

2 vteřiny

Tak na okupaci Československa v roce 1968 vojsky Varšavské smlouvy vzpomíná Milena Grysová. Když se s rodinou musela přestěhovat do Brna, bylo jí 14 let.

00:07:47- 00:08:07

Tatínek si našel práci, pracoval, dostal se na právnickou fakultu, tam potřebovali zakládat novou knihovnu, tak protože byl ho znali, a protože byl dobrý odborník, i když nebyl ve straně.

4 vteřiny

Milena se později nedostala na svou vysněnou knihovnickou školu, a tak se musela jít vyučit..

00:11:42 – 00:11:56

Protože zas maminka byla od těch bot, tak já jsem šla na Charbulovu, tam byly prodavačky a jsem se dostala na prodavačku obuvi.

2 vteřiny

Listopadové události roku 1989 přinesly podle Mileny očekávané změny.

00:29:25 – 00:29:38

Začalo se stávkovat, začaly se organizovat různé akce. Už před tím, to vlastně žil ještě tatínek.

2 vteřiny

Tehdejších demonstrací se Milena coby třiaadvacetiletá sama také aktivně účastnila.

00:31:00 – 00:31:17

Vzpomínám, když jsme jeli po Pekařské nahoru tramvají, tak vlastně na Husové stály obrněné transportéry a vodní děla, a tak jsme celá tramvaj, byla taková, bylo vidět, že jsme jeli všichni stejným směrem.

3 vteřiny

Některé věci se ale podle Mileny stále neměnily.

00:33:44 – 00:34:07

Vzpomínám si, když šly k nám do obchodu nakupovat manželky těch ruských vojáků, tak se to vždycky poznalo, protože byly vždycky navoněné těma voňavkama. Chovaly se, jako by jim patřilo úplně všechno, nepříjemné byly. Braly nás, jakože jsme nějaké jejich poddané.

6 vteřin

Postupně se situace podle Mileny Grycové uklidnila. V současnosti žije v Moravanech.